

De Ster

De Zaaier

„Wat een mensch zaait, dat zal hij ook maaien”

(Zie blz. 251)

1 Juli 1938

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

43e Jaargang

No. 13

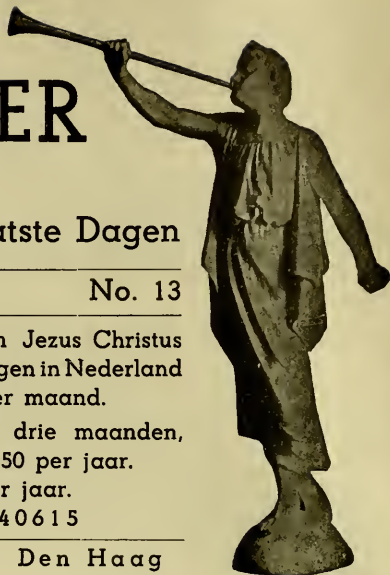
„De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f 0.50 per drie maanden, f 0.90 per half jaar en f 1.50 per jaar.

Buitenland f 2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

„Weest niet meer traag; weest niet meer onrein; eindigt met bij elkander fouten te zoeken; slaapt niet langer dan noodig is; begeeft u vroeg ter ruste, opdat gij niet vermoeid moogt zijn, staat vroeg op, opdat uwe lichamen en uw verstand versterkt moge worden.”

Leer en Verbonden 88:124.

FRANKLIN J. MURDOCK

Redacteur

HARRY KRANENDONK

Assistent

JOHANNA A. RIET

Assistente

INHOUD

Blz.

EEN EVANGELIE VAN PERSOONLIJK INITIATIEF

Door President David O. McKay. 239

HONDERD JAAR TIENDE

Door Oud. Sylvester Q. Cannon. 242

VAN DE REDACTIE:

VRIENDSCHAP

The Deseret News. 244

BEN IK HET PRIESTERSCHAP WAARDIG?

Door Oud. J. Reuben Clark Jr. 245

DE DOOP VOOR DE DOODEN

Door Oud. Charles W. Penrose. 246

WAT KERKLEIDERS OVER DE TIENDE ZEGGEN 250

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING 251

KERKNIEUWS VAN OVERAL 252

BIJ DE VOORPAGINA 251

EEN EVANGELIE VAN PERSOONLIJK INITIATIEF

Door President DAVID O. MCKAY

Tweede raadgever in het Eerste Presidentschap

ALZOODAN, mijne geliefden !... werkt uws zelfs zaligheid met vreeze en beven; Want het is God, Die in u werkt, beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen. Doet alle dingen zonder murmureeren en tegenspreken; opdat gij moogt onberispelijk en oprecht zijn, kinderen Gods zijnde, onstraffelijk in het midden van een krom en verdraaid geslacht, onder welke gij schijnt als lichten in de wereld”. (Filippensen 2:12-15)

Ofschoon meer dan negentien eeuwen geleden gegeven, is Paulus' vermaning tot de Filippensen heden ook op ons van toepassing.

De huidige moeilijkheden en verslagenheid vragen zoewel naar persoonlijk als coöperatief pogen. Om Lord Nelson's vermaarde uitspraak te gebruiken: Thans is het tijd voor een ieder persoon, verantwoordelijkheid te aanvaarden en zijn plicht te doen.

„Wij leven heden in een der waarlijk moeilijke perioden der wereld-geschiedenis” schrijft de ass.-Staatssecretaris der Ver. Staten. „Overall rondom is een verbazingwekkende verandering. Oude instellingen, oude gelooven en oude idealen vergaan zeer snel. In deze revolutie van gedachten en leven strijden nieuwe begrippen en gelooven, voortgekomen uit communisme, fascisme, e.d. voortdurend met de oude begrippen, welke wij ons als fundamenteel dachten. De toekomst ligt letterlijk in ons opbouwen. Het is een tijd van desillusies, van gemis aan geloof, van bitter pessimisme. Op dezen weg van vooruitgang schijnen wij terug te glijden. Wij loopen gevaar, een deel van het waardig erfdeel, waarvoor onze voorouders vochten en hun leven gaven, te verliezen. Menschelijke vrijheid, vrijheid van spreken, vrijheid van geweten, verdraagzaamheid, gelooft — deze hebben in belangrijke werelddeelen opgehouden te bestaan. Politieke instellingen kraken onheilspellend. Ons geheele kapitalistisch systeem staat onder vuur...”

Ongetwijfeld zijn er voor deze verkeerde toestanden vele oorzaken, waarvan de grootste wel is, dat men zich niet houdt aan de leerstellingen van Jezus.

Zekerlijk is veel van de haat en verbittering onder de volkeren der wereld grootendeels zoo niet geheel te wijten aan het door de menschen verwerpen van de fundamenteele beginselen van het Evangelie van Jezus Christus. Sommige menschen en sommige naties passen nog de

Juiste Raad

Sprekend voor de Algemeene Conferentie, onlangs in den Tabernakel te Salt Lake City gehouden, drong President McKay er bij de leden op aan, persoonlijke verantwoording te aanvaarden en de voorschriften van het Evangelie te volgen, ten einde de vraagstukken des levens te kunnen oplossen. Het bijgaande artikel is ontleend aan zijn prachtige toespraak. Het leven wordt aan alle zijden beloerd door moeilijkheden en verzoekingingen. En heden „leven wij in een der waarlijk moeilijke perioden der wereldgeschiedenis”. Het ware Evangelie van Jezus Christus is een voortdurende invloed, op de alledaagsche aanlegenheden van het menschdom van toepassing.

wet van de rimboe toe, — bedriegen of bedrogen worden, overwinnen of overwonnen worden, doodden of gedood worden — inplaats van „wat gij niet wilt, dat u geschiedt, doe dat ook aan een ander niet”, „hebt uw naasten lief als uzelf”, „doe wel degenen, die u geweld aandoen”.

Welnu, wat kunnen wij aan dit alles doen? Wanneer wij er soms aan denken, hoe weinig we kunnen doen, verliezen wij den moed om iets te probeeren. Doch er zijn en-

kele eenvoudige doch fundamenteele dingen, welke een ieder kan doen.

Een er van is, dat een ieder zijn eigen zaligheid uitwerkt.

Een voorname leer van de „Mormoonsche” Kerk is, dat een elk persoon deze verantwoording draagt en dat de zaligheid van den mensch een proces van voortdurende ontwikkeling is. De kerk aanvaardt niet de leerstelling, dat een louter gemompeld geloof in Jezus alles is, wat tot zaligheid noodzakelijk is. Een mensch kan zeggen, dat hij gelooft, doch indien hij niets doet, om dat geloof een beweegkracht te

Werk brengt geluk . . .

doen zijn, tot handelen, tot ziele-groei, zal deze verklaring hem niets baten. „Werkt uws zelfs zaligheid uit” is een vermaning, waardoor men door werkzaamheid, door bedachtzame gehoorzaamheid de echtheid van het geloof moet betoonen. Doch dit moet worden gedaan „met vreeze en beven”; dat is met een zeker weten, dat het absoluut zich verlaten op zichzelf trotsch en zwakheid kan veroorzaken, waarvan een mislukking het gevolg is. „Met vreeze en beven” dienen wij de kracht en genade van God te zoeken voor inspiratie, teneinde de uiteindelijke overwinning te behalen.

Het uitwerken van eigen zaligheid is echter niet het ledig blijven zitten en droomen en verlangen, dat God op wonderlijke wijze ongekende zegeningen ons in den schoot zal

werpen. Het is, dat men iederen dag, ieder uur, ieder moment, indien noodig, onmiddellijk de taak of plicht ter hand neemt en daarmee gelukkig blijft voortgaan, terwijl de jaren komen en gaan, terwijl men de vruchten van zulk een arbeid overlaat aan zichzelf of aan anderen, al naar gelang een rechtvaardig en liefdevol Vader dit zal beschikken.

Ik veronachtzaam de schriftuurplaats niet, welke verklaart: „Uit genade zijt gij zalig door geloof en niet uit uzelfen; het is een gave van God”. Dat is absoluut waar, want de mensch was, door het op zich nemen van sterfelijkheid, onmachtig, zichzelf te redden. Wanneer hij in een natuurlijken staat zou moeten rondtasten, zou hij (en werd hij ook) vleeschelijk, zinnelijk en duivelsch van nature”. Doch de Heere verscheen in Zijn genade aan den mensch, gaf hem het Evangelie of eeuwige plan, waardoor hij zich boven de vleeschelijke en zelfzuchtige dingen des levens zou kunnen verheffen en geestelijke volmaakt-hed bereiken.

Doch hij moet door eigen pogen zich verheugen en hij moet door geloof wandelen.

Hij, die de ladder wil bestijgen, welke tot het eeuwige leven leidt, moet die van den grond af tot bovenaan trede voor trede bestijgen. Niet een enkele trede kan worden overgeslagen, niet een plicht verzaakt, indien de klimmer gevaar en oponthoud wil vermijden, en veilig en spoedig op de uiteindelijke landingsplaats van de celestiale heerlijkheid wil aankomen.

De verantwoording rust op ieder persoon, het pad van gerechtigheid te kiezen, van getrouwheid en plicht jegens de medemenschen. Indien hij een ander verkiest en als gevolg daarvan mislukking, ellende en dood zijn deel is, heeft hij dat alles uitsluitend aan zichzelf te wijten. Zooals President Young op zekere keer zeide :

„Dit is eveneens op iederen Heilige der laatste dagen van toepassing. Zaligheid is een persoonlijke arbeid. Ik ben de eenige persoon, die mogelijk

mijzelf kan redden. Wanneer mij de zaligheid wordt gezonden, kan ik die verwerpen of ontvangen. Door ze te ontvangen, moet ik mijn gansche leven strikte gehoorzaamheid en onderwerping betoonen aan haar groote Maker en aan hen, die Hij heeft aangesteld om mij te onderwijzen; door ze te verwerpen, volg ik liever de ingevingen van mijn eigen wil dan den wil van mijn Schepper."

Ik erken het feit, dat des menschen plichten tegenover hemzelf en tegenover zijn medemenschen onafscheidelijk aan elkander verbonden zijn. Jezus leerde, dat indien een mensch getrouw is aan zijn eigen hoogste belangen, hij zijn verplichtingen jegens zijn medemenschen niet kan verwaarloozen. Daartegenover leerde Hij, dat indien een mensch getrouw is aan de belangen van zijn medemenschen, hij jegens zichzelf niet ontrouw kan zijn. En zooals een mensch denkt, zoo is hij.

In mijn ervaring is er nimmer een tijd geweest, waarin de leer van persoonlijk initiatief en persoonlijk pogen meer overal werd onderwezen en ernstiger toegepast dan heden ten dage.

Te veel menschen maken er aanspraak op, dat de wereld hun een bestaan verschuldigd is en doelloos blijven zij zitten en verwachten, dat de wereld haar weelde in hun werkloozen schoot zal werpen. Te laat willen zij leeren, dat de aarde slechts de werkelijke zwoegers rijkelijk belooft. Emerson haalt de woorden van een ander aan door te zeggen, dat de wereld in staat van bankroet verkeert; dat de wereld de wereld meer schuldig is, dan de wereld kan betalen en dat ze failliet moet worden verklaard en verkocht." Zulk een onvermogen om te betalen sluit de gansche bevolking in en hij, die er niet uit vlucht en voor zich zelf aanpakt, draagt bij tot dit beweerde bankroet.

Duizenden zijn buiten hun schuld zonder werk en zoeken tevergeefs naar een wijze van onafhankelijk bestaan. De onmogelijkheid tot het vinden er van is echter geen rechtvaardiging voor ledigheid. Inplaats van te wachten op de regeering om werk voor ons te vinden, dienen

wij rond te zien, of er geen werk op handen is. Zulk werk zal niet alleen van nut zijn voor den persoon zelf, doch voor de gemeenschap en het volk in het algemeen.

Werk brengt geluk en dat geluk wordt verdubbeld door hen, die met dit werk een aanvang maken.

Te velen onzer blijven in gebreke om de voor de hand liggende gelegenheden aan te grijpen. Wij rechtvaardigen non-activiteit door het koesteren van de machteloze gedachte, dat succes niet kan worden verkregen zonder invloed, geld, sociale of politieke „kruiwagens".

In *Simple Life* schrijft Charles Wagner: „De grondslag van de verrichtingen van een ieder persoon is het terrein van zijn onmiddellijken plicht. Veronachtzaamt dat terrein en althetgeen u op een afstand onderneemt, is vergeefs. Ten eerste dan weet van uw eigen land, uw eigen stad, uw eigen tehuis, uw eigen kerk, uw eigen werkplaats; gaat dan, indien dit u mogelijk is, vandaaruit verderop. Dat is de eenvoudige en natuurlijke orde en een mensch moet zich met zeer slechte redenen versterken om zich hiervan terug te houden.

Begrijpt me nu niet verkeerd. Door den nadruk te leggen op persoonlijk pogen wil ik de noodzakelijkheid van samenwerking niet over het hoofd zien:

Er is een doel, dat ons vereenigt,
Geen leeft voor eigen eer;
Al wat het leed van and'ren lenigt,
Keert zeker tot ons weer.

Een eenvoudig, hard werkend persoon kan met zijn zwaren last bezwijken zelfs reeds voor hij den heuvel voor hem gaat beklimmen. Zonder hulp den top bereiken is een onmogelijkheid. Met een weinig hulp van medereizigers, quorums of gemeenten komt hij verder en vervolgt zijn weg dankbaar en verheugd.

Dit is in overeenstemming met de leeringen van Jezus Christus, Die „de gemeenschap zocht te vervolmaken, niet door algemeenen opstand of door reorganisatie, doch door het vervolmaken van het indi-

(Zie vervolg blz. 248).

HONDERD JAAR TIENDE

door Oud. Sylvester Q. Cannon

„En dit zal de aanvang zijn van de tiende van Mijn volk”. *Leer en Verb. 119:3.*

DOOR DE geheele Kerk zal het honderdjarig bestaan van de tiende-openbaring, door Joseph Smith op 8 Juli 1838 aan het volk dezer Kerk gegeven, worden herdacht. De eerste openbaring over dit onderwerp in moderne tijden, vervat in afdeeling 119 van *Leer en Verbonden*, werd te Far West, Missouri, gegeven in een tijd, dat de heiligen zich in grooten kommer bevonden. Ze kwam in antwoord op de vraag: „O Heere, toon uw dienstknechten, hoeveel gij van de bezittingen van het volk vereischt als een tiende”. De openbaring

Sylvester Q. Cannon

bevat eveneens de uitspraak, onder den titel van dit artikel geschreven. Daarom kenmerkt deze datum het begin van de waarneming der tiende-wet in de laatste dagen.

In de honderd jaar, welke sinds deze belangrijke openbaring zijn verlopen, hebben de Kerk en duizenden harer leden, die de wet door de jaren heen hebben waargenomen, ruimschoots gelegenheid gehad, de werking en de door den Heere gedane beloften tot hen, wier geloof hen in staat stelde, dit gebod te onderhouden, te beproeven.

De voorvallen zijn legio, waarbij de belofte van den Heere, zooals in

Maleachi gegeven, tot algeheele voldoening van den tiendebetaler werd vervuld.

De volledige uitspraak aangaande de tiende, beschreven in Maleachi 3:7-12, waarbij de Joden een berisping ontvangen, wordt wellicht vaker aangehaald met betrekking tot dit onderwerp dan eenig andere passage. Ze luidt:

„Van uwer vaderen dagen af zijt gij afgeweken van Mijne inzettingen en hebt ze niet bewaard; keert weder tot Mij en Ik zal tot u wederkeeren, zegt de Heere der heirscharen; maar gij zegt: Waarin zullen wij wederkeeren? Zal een mensch God berooven? maar gij berooft Mij en zegt: Waarin berooven wij U? In de tienden en het hef-offer. Met eenen vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het gansche volk. Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels en u zegen afgieten, zoodat er geene schuren genoeg wezen zullen.”

Het schijnt duidelijk, dat van den beginne de mensch het als een plicht heeft erkend, een deel van zijn overvloed aan God te geven. Vanaf de vroegste Bijbeltijden was het bedrag, hetwelk door de vroegere en patriarchale wereld werd afgedragen, bijna onveranderlijk een tiende. Hoewel er tijden zijn geweest, vooral onder de vroegere joden — waarin meer dan een tiende werd gevraagd, werd de „heilige tiende” door de eeuwen aangenomen als het bedrag, hetwelk den Heere en Zijn Kerk moest worden afgestaan.

De vroegste directe Bijbelaanhaling aangaande tiende (Gen. 14:18-20) verwijst naar de „tiende” en het Nieuwe Testament verwijst naar hetzelfde voorval — het betalen van tiende door Abraham aan Melchizedek (Hebr. 7:1-8); het is

hierdoor duidelijk, dat de tiende werkelijk een tiende was. Men leest:

„En Melchizedek, koning van Salem, bracht voort brood en wijn en was een priester des allerhoogsten Gods. En hij zegende hem en zeide: Gezegend zij Abram Gode, den Allerhoogste, Die hemel en aarde bezit! En gezegend zij de allerhoogste God, Die uwe vijanden in uwe hand geleverd heeft. En hij gaf hem de tiende van alles”.

Dat de wet der tiende door het oude Israël goed werd begrepen, is eveneens duidelijk. Het voorval van Jakob in wanhoop, trachtend zijns vaders huis weder te bereiken en zijn verbond met den Heere, toont aan, dat er een begrip van de wet was. Dit is het Bijbelwoord:

„En Jakob beloofde eene gelofte, zeggende: Wanneer God met mij geweest zal zijn en mij behoed zal hebben op dezen weg, dien ik reize, en mij gegeven zal hebben brood om te eten en kleederen om aan te trekken, en ik ten huize mijns vaders in vrede wedergekeerd zal zijn: zoo zal de Heere mij tot een God zijn. En deze steen, dien ik tot een opgericht teeken gezet heb, zal een huis Gods wezen en van alles, wat Gij mij geven zult, zal ik U voorzeker een tiende geven” (Gen. 28 : 20-22).

Deze betaling geschiedde volgens Ussher's *Chronology*, ongeveer 1900 v. Chr.

Dat het beginsel van de tiende, hoe verdraaid het ook moge zijn, voor vele volken en rassen in verschillende deelen der vroegere wereld gewoon was, heeft sommige schrijvers er toe geleid, zijn oorsprong toe te schrijven aan een enkel, centraal uitgangspunt in de vroegste dagen der beschreven geschiedenis. Lansdell haalt, sprekend over de „wetenschappelijke” waarneming met betrekking tot den oorsprong van vele gewoonten, het volgende aan in antwoord op zijn eigen vraag: „Wanneer werd er mede begonnen?”

Wijlen Prof. Max Muller b.v. verklaart de oorspronkelijke eenheid van het menschelijk ras aldus: „Van de meest uiteenliggende nationaliteiten der oude wereld krijgen wij het bewijs van

het bestaan van oude leerstellingen en theorieën aangaande wereldschen, godsdienstigen, politieken en zelfs socialen aard, tot in bijzonderheden zoo overeenstemmend, dat de hypothese van hun algemeenen oorsprong in een of andere streek, welke historisch en geografisch het middelpunt van al hun volkeren is, volledig schijnt vast te staan”.

Natuurlijk gelooven de Heiligen der laatste dagen, dat de tiende als een der beginselen van het Evangelie van Jezus Christus, haar oorsprong vond in een rechtstreeksch gebod van God tot Zijn volk.

En daarom is van de vroegste tijden af het beginsel, om een gedeelte van zijn bezittingen den Heere af te dragen, ten minste door een gedeelte van het menschedom der wereld aanvaard. Soms werd de tiende betaald aan mythische goden zooals in het oude Griekenland, aan regeerders van het land, hetgeen zelfs inhield een tiende van de oorlogswinsten, zooals slaven, vee, landerijen enz. en aan andere ware of denkbeeldige personages. Zestien eeuwen lang werd in ieder geval op een of andere wijze het beginsel gevolgd als godsdienstige bijdrage, voor godsdienstdoeleinden betaald.

In latere jaren werd het beginsel door heerschende vorsten verdraaid, die de gewoonte aanhielden, ten einde groote sommen gelds voor zichzelf en andere regeeringsfunctionarissen te innen. Niettegenstaande dit onheilig aanwenden van heilige middelen, heeft het beginsel toch in de gedachten van een godsdienstig volk bestaan, ofschoon het ware doel en middel verloren gingen.

Uit oorzaak daarvan was het noodzakelijk, dat er een herstelling van het tiendebeginsel zou zijn evenals met de andere beginselen van de ware Kerk van Jezus Christus het geval was.

Dit kwam tot stand, toen de herstelling van vele andere belangrijke beginselen tot stand kwam, door een vraag, door Joseph Smith aan den Heere gesteld. Een overeenkomst van deze met enkele andere

(Zie vervolg blz. 249).

1 JULI 1938

VAN DE REDACTIE

VRIENDSCHAP

Er is een vriend, die meer aan-
kleeft dan een broeder.” Spreu-
ken 18:24.

Vriendschap is een der schoonste dingen in de wereld en toch is niemand verstandig genoeg om deze aantrekkingskracht of het gemis er van te verklaren.

Wij kunnen niet tot de kern van vriendschap doordringen, doch wij weten, dat een vriend iemand is, in wiens tegenwoordigheid wij rust en voldoening vinden; iemand, bij wien wij graag zijn. Een vriend is een persoon, dien wij vertrouwen en die ons vertrouwt. Een vriend is een persoon, die zich niet steeds verontschuldigt, op wien wij zonder een woord kan vertrouwen. Om verder te gaan, een vriend is iemand, die in je gelooft, ofschoon alle schijn tegen je is. Dit is het soort vriend, met wien je in alles wenscht te deelen. Je gevoelt niet, dat de dag goed is, tenzij deze vriend de vreugden met je heeft gedeeld. Er is iets wonderlijks in geestelijke rijkdom. Indien men stoffelijke dingen deelt, wordt men in zekeren zin armer, doch indien men geestelijke of intellectueele dingen deelt, wordt hij zooveel te rijker. Hoe meer men van dit soort rijkdom weggeeft, des te rijker men is.

Er is iets, dat zich verspreidt en toch toeneemt en er is iets, dat meer terughoudt dan wordt toebedeeld en toch tot armoede gedoemd is.”

Ware vriendschap maakt iemand gewillig te lijden, zich voor anderen in moeilijkheden te begeven, en toch daarin vreugde te vinden. Je zegt: ik doe dat met genoeg voor je en je meent het ook, indien er ware vriendschap bestaat. Daarnaast is een ware vriend gewillig schande met je te deelen. Indien je sterk in verzoeking komt, zal een vriend je niet verlaten. Hij is gewillig aan je zijde te blijven. Dat is vriendschap — vriendschap, welke niet immer zonneschijn kent, doch gewillig is, ook in de schaduwen te gaan. Dit soort vriend zou geen

hemel wenschen, wanneer eenig vriend van hem in de buitenste duisternis was.

De geschiedenis biedt vele duidelijke voorbeelden, welke aantoonen, dat deze aantrekkingskracht vele richtlijnen doorkruist en allerlei soort menschen bindt aan een, welke deze mysterieuze macht als de vriend heeft gekozen. Neem de geschiedenis van David en Jonathan. De kenmerkende eigenschap van deze vriendschap is het feit, dat Jonathan zulk een prijs betaalde in het belang van David. Saul was koning. Volgens de natuurlijken gang van zaken zou Jonathan hem opvolgen. Hij zag dat David zonder eenige bedoeling het hart van het volk won en Saul zag dit ook en beraamde een plan, om hem uit den weg te ruimen. Jonathan, de erfgenaam van de troon, bevrijdde David uit de grepen van zijn vader en betaalde voor dat recht een kroon. Dit is vriendschap.

Madame de Stael was de liefste en trouwste vriendin van haar vader Necker, de minister van financiën van Frankrijk. Toen werd zij de trouwe vriendin van Madame Recamier. Madame de Stael had Napoleon beleedigd en werd naar haar tehuis aan het Meer van Geneve verbannen. Madame Recamier, die wist wat er aan verbonden was, bezocht toch het huis aan het meer om haar vriendin te troosten. Napoleon verbande ook haar. Dit is de prijs, welke een vrouw wilde betalen voor de vriendschap van een ander.

Er bestaat vriendschap tusschen mannen en vrouwen; doch deze is niet zoo algemeen. De toestanden van het sociale leven maken dit moeilijk. Toch zijn voorbeelden van personen, man en vrouw, die de grootste vrienden waren, terwijl toch zelfs de bitterste vijand hierin niets te becritiseeren vond. Dan is er de vriendschap, treffend in liefelijkheid en teederheid — die van een zekeren dokter Cooper. Gedurende een groot

deel van zijn leven stond hij op den rand van krankzinnigheid Jarenlang werd hij verpleegd door de vriendelijke, onzelfzuchtige liefde van Mevrouw Unwin, een weduwe. Deze twee waren edele, toegewijdevrienden.

Dan is er het voorbeeld van Charles en Mary Lamb, een van de schoonste vriendschappen ter wereld. Charles Lamb was een genius. Hij was verliefd; doch hij trouwde nimmer uit oorzaak van een invaliden vader, doch hoofdzakelijk door een zuster, die aanvallen van krankzinnigheid had. Charles Lamb verzorgde haar jarenlang, waakte over haar en verdedigde haar. Het was een vriendschap, dieper dan familiebloed. Dan was er de vriendschap van nog andere personen met hun zusters, welke vele jaren lang onafscheidelijk waren.

Nu kan de vraag worden gesteld: Wat is vriendschap waard? Wat doet ze voor ons? Ze leert ons, dat deze

menschlievendheid, welke in zulke verwantschap kan uitbloeien, in de kern een eigenschap moet bezitten, welke goddelijk is. Ze leidt ons eveneens tot het geloof in God. Ze helpt ons in onszelven te gelooven. Indien mijn vriend van mij houdt, dan moet hij in mij iets liefelijks zien. Dit geeft ons moreele kracht. Wij kunnen waardiger zijn, omdat er personen zijn, die in ons gelooven, en die wij niet moeten teleurstellen. Vriendschap is een intellectueele inspiratie. Een persoon kan beter werken, omdat hij een vriend heeft.

Vriendschap maakt het gemakkelijker voor ons in onsterfelijkheid te gelooven. Ware vriendschap heeft de macht om de kloof des doods te overbruggen en zich op het eeuwige pad te begeven.

De engelen verkrijgen de helft hunner vreugde door vriendschap".

— The Deseret News.

* * *

BEN IK HET PRIESTERSCHAP WAARDIG?

Het is mij een aangename gedachte en ik verwijs er dikwijls naar, wanneer ik spreek, dat een toets, welken een iedere man op zichzelf kan toepassen in zijn dagelijksch leven, niet slechts van dag tot dag, doch van uur tot uur, een toets, welke nimmer zal falen, doch steeds waar is, een, welke nimmer zal doen adwalen, deze is: Kan ik van hetgeen ik aan het verrichten ben oogenblikkelijk overgaan tot het bezoeken van een zieke en daar in het belang van hem, die ziek is, het gezag van het Priesterschap uitoefenen? Niemand, die iets oneerlijks, iets onrechtvaardigs of onheiligs doet, zou dit kunnen. En daarom, gij broeders, die het Priesterschap draagt of er naar streeft, het te ontvangen, richt uw leven zóó in, tracht zóó te leven, dat gij nimmer iets doet of denkt, hetwelk de gemeenschap tusschen u en God zou verbreken, indien u wordt gevraagd het gezag, hetwelk op u is bevestigd, uit te oefenen. En dat is niet alleen de toets voor hen, die het Priesterschap dragen, doch eveneens voor de zusters.

Leeft u zóó, kunt u zóó leven, wilt u zóó leven, dat wanneer een uwer geliefden, uw kind, uw zuster, uw moeder, uw vriend of vriendin ziek is, u naast het bed van den zieke in gebed kunt nederknielen en er zeker van zijn, dat de gemeenschap tusschen u en den Heere tot stand kan komen? En deze gemeenschap tusschen u en den Heere is juist zoo'n kracht als tusschen hen, die het Priesterschap dragen en den Heere.

Het is tijdens mijn leven mijn voorrecht en plicht geweest, om in het openbare leven verantwoordelijke posities te mogen aannemen en afleggen; ik heb het zoo vaak gedaan, dat ik er aan gewend ben geraakt. Ik heb getracht door mijn land in deze verantwoordelijke ambten te dienen, mijn plichten te beseffen. Ik heb getracht te begrijpen, wat ik moest doen en de wijze, waarop ik mij moest gedragen. Doch zulke burgerplichten mogen nauwelijks in de schaduw staan van de verantwoordelijkheid, welke rust op

(Zie vervolg blz. 251).

DE DOOP VOOR DE DOODEN

door Oud. Charles W. Penrose

ANDERS, wat zullen zij doen die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?” (I Kor. 15: 29) Dit was een vraag, welke de apostel Paulus den Korinthiërs stelde, die de leer van de opstanding van het lichaam betwijfelden. Het is duidelijk, dat zij met den doop voor de dooden bekend waren. De apostel redeneerde met hen omtrent hetgeen zij wisten. De invloed van de Grieksche wijsbegeerte raakte de gedachten van de Heiligen te Korinthe en de apostel achtte het noodzakelijk, hun zijn schitterende verhandeling te schrijven, teneinde hen er van te overtuigen dat, zooals Christus waarlijk uit den dood was opgestaan, ook alle menschen vanuit hun graven zouden voortkomen, zooals de Heiland zelf verklaarde. En een beroep doende op hun redelijkheid, stelde hij hun de vraag, waarom zij dan voor de dooden gedoopt worden, indien er, zooals sommigen hunner beweerden, geen opstanding uit den dood was.

Deze leer, dat de levenden voor de dooden konden worden gedoopt, werd vele honderden jaren in de zoogenaamde christenwereld niet begrepen. Ze was den vroegeren vaders bekend doch verouderde, toen het gezag, hetwelk de apostelen en hun metgezellen bezaten, van de aarde was weggenomen en geestelijke duisternis de wereld gevangen hield. Doch indien het in de apostolische eeuw een deel van Christus' leer was, dan is dit ook thans het geval. Doch welke onder alle secten dezer eeuw leeren dit? Wie heeft het gezag, om hem te bedienen? Wie weet iets omtrent de wijze, waarop de verordening moet worden bediend? Het is vanwege de groote onwetendheid der moderne godsdienstleeraars aangaande dit belangrijke onderwerp, dat zij pogen, wanneer de hierboven bedoelde tekst wordt aangehaald, òf die met een wolk van nietszeggende uitleggingen te bedekken òf het te

beschouwen als iets van ondergeschikt belang of het opzijde te schuiven als iets, dat heeft „afgedaan”.

In de openbaring van het Evangelie van Jezus Christus in deze eeuw werd de doop voor de dooden als een noodzakelijk deel van de leer van Jezus Christus bekend gemaakt. Het doel er van, de vorm van bediening, wie hem zou mogen bedienen, hoe zij op levenden en dooden beiden van toepassing is en alles, ten einde hem voor God aannemelijk te doen zijn en eveneens van kracht voor de overledenen, werd aan den profet der negentiende eeuw bekend gemaakt.

Er is alreeds aangetoond, dat het Evangelie, door onzen Heiland en Zijn apostelen aan de levenden gepredikt, eveneens aan de dooden werd verkondigd, dat is aan de geesten dergenen, die eens in het vleesch op aarde vertoefden; tevens, dat zulke personen in staat zijn tot het ontvangen van waarheid, tot gelooven, tot bekeeren, tot gehoorzaamheid en verbeteren. Verder werd aangetoond, dat de doop tot vergeving van zonden en het ontvangen van den Heiligen Geest door oplegging der handen, welke beide verordeningen door juist gezag moeten worden bediend, noodzakelijk zijn tot zaligheid. Doch het zal den nadenkenden lezer duidelijk zijn, dat hoewel aan de innerlijke of geestelijke vereischten van het Evangelie door de ontlichaamde personen kan worden voldaan, de uitwendige of stoffelijke ceremonies van het lichaam zijn en slechts op aarde kunnen worden bediend. Water is een aardsch element of samenstelling van stoffelijke elementen en behoort tot deze aardsche sfeer. Om die reden moeten de levenden voor de dooden worden gedoopt. Indien zij, die ongedoopt stierven, zalig willen worden, zal aan de noodzakelijke verordeningen door een plaatsvervanger moeten worden voldaan.

Indien een belijdend christen bezwaar maakt tegen het denkbeeld van zaligmaking door plaatsver-

vangend werk, zal het alleszins belangrijke feit, dat het geheele plan van zaligheid aan dat beginsel hangt, voldoende zijn om alle bezwaar geheel en voor altoos teniet te doen. „De bezoldiging der zonde is de dood.” Allen hebben gezondigd en verbeuren de heerlijkheid van God. Jezus van Nazareth stierf voor zondaars. De rechtvaardige offerde zich op voor de onrechtvaardigen. De onschuldige Christus was een plaatsvervanger

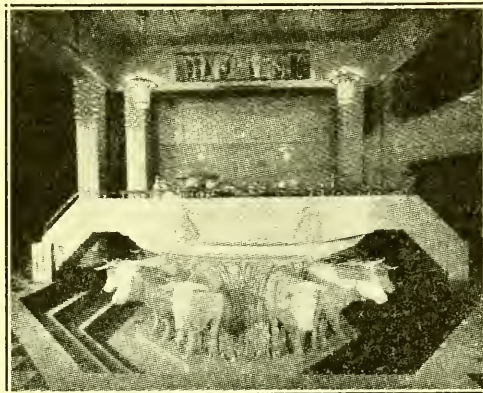
de levenden handelen voor de dooden.

Oppervlakkig moge deze leer den modernen christelijken gedachten-gang als nieuw en gevaarlijk treffen, doch hoe meer ze in al haar onder-deelen wordt onderzocht, hoe duidelijker de waarheden er van in het oog springen en des te heerlijker wordt ze. De gedachte, dat zij, die het Evangelie van Christus in zijn volheid ontvangen en gehoor-

zamen, wanneer in het vleesch, in dit verlossingswerk hulp kunnen verleen voor hun voorvaderen, die in de geesten-wereld zijn, is voor de nederige ziel wonderheerlijk. Het toont de waarde aan van de ver-slagen, welke Israël, het verbondsvolk van God, in oude tijden moest bewaren. Het spoort de getrouwen in Christus tot goede werken aan, opdat zij „heilanden op den berg Zions” mogen worden. Ze verklaart, hoe de naties, bestaande uit millioenen en millioenen zielen, welke nimmer het Evan-gelie of den naam van Christus Jezus hoorden, uiteindelijk kunnen worden verlost en erfgenamen der zaligheid worden. Het wijst den weg, waardoor Christus eenmaal de overwinning op Satan zal behalen en zal bewijzen, dat Hij een rantsoen voor allen was en Zijn

volmaakte werk aan den Vader zal overgeven, terwijl niet eene ziel zal zijn verloren gegaan, behalve de zonen des verderfs, die tot den dood zondigden en in deze noch de toe-komende wereld vergeving kunnen ontvangen.

De verordeningen voor de dooden, zooals van den hemel aan den profeet Joseph Smith geopenbaard, moeten worden bediend op de wijze, welke door den Heere is aangewezen of zij zullen door Hem niet worden aanvaard. Zij moeten in heilige plaatsen worden bediend, volgens een hemelsch model gebouwd en bediend door hen, die het gezag bezitten om op aarde te verzegelen en het zal in den hemel verzegeld zijn. Personen, die hebben voldaan aan de vereischten van het Evangelie, kunnen worden gedoopt en voldoen

Doopvont in Canadeeschen tempel

In hun tempels bedienen de Heiligen der laatste dagen den doop voor de dooden door plaatsvervangend werk

voor de schuldige menschen. De gansche leer van de verzoening rust op het beginsel van zaligheid door plaatsvervangend werk. Jezus wordt de Hoofdman onzer zaligheid genoemd. Hij is het hoofd van de heirscharen verlossers. Het werd voorspeld door Obadja, den profeet, dat „er Heilanden op den berg Zions zullen opkomen” in de laatste dagen en „het koninkrijk zal des Heeren zijn”. (Obadja 1:21) Aldus zal het werk der menschelijke verlossing voortgang vinden, totdat alle menschen der aarde zullen geoordeeld worden volgens het Evangelie, terwijl iedere ziel een gelegenheid heeft, het te ontvangen of te verwerpen, hetzij in den lichamelijken of geestelijken staat en de verordeningen er van te gehoorzamen, hetzij in persoon of plaatsvervangend, waarbij

aan de andere noodzakelijke verordeningen in het belang van hun overleden bloedverwanten en voorvaders, zoover als hun geslachtslinie kan worden vastgesteld.

Uit het voorgaande zal blijken, dat onze Hemelsche Vader niet is gebonden aan de bekrompen begrippen en onvolmaakte leerstellingen van godsdienst-secten en -leeraars. Zijn wegen zijn niet die der menschen, noch zijn Zijn gedachten als de hunne. Zoo hoog als de hemelen boven de aarde zijn, zoo is Zijn plan van zaligheid boven de ontdekkingen der menschheid of wereldsche wijsheid. Het Evangelie zal aan ieder verantwoordelijk en toerekenbaar schepsel worden verkondigd. Zij, die het niet hooren, terwijl zij in het lichaam zijn, zullen het in de geestenwereld hooren en zelfs zij, die het door dwaasheid en duisternis niet ontvangen, zullen, nadat zij met vele slagen zijn geslagen en de laatste penning zullen hebben betaald voor de aldus verkregen schuld, genade ontvangen, wanneer rechtvaardigheid bevrediging vindt, en ten laatste zullen door de bedieningen van het Heilig Priesterschap van God op aarde en achter de sluier, alle zonen en dochteren

van God van het geslacht van Adam uit het graf voortkomen: en ten laatste zal iedere knie zich buigen en iedere tong belijden, dat Jezus de Christus is tot verheerlijking van God den Vader. Dan zal Jezus, na Zijn verlossingswerk te hebben volbracht, het aan den Eeuwigen Vader overdragen, opdat Hij voor alles en in alles moge zijn.

Dit heerlijke werk voor de zaligheid van de menschelijke familie gaat nu voort onder de openbaring en het gezag van den Allerhoogste en het geeft niet, hoe onwetendheid en boos opzet, Satan of dwaze menschen het mogen tegengaan, het zal tot een volmaakte en glorieuze overwinning voortgaan. Het kwade zal worden overwonnen, duisternis zal worden verjaagd en Satan en Zijn heirscharen zullen worden gebonden en de aarde en haar inwoners verlost. Het paradijs zal worden hersteld. Eden zal weder bloeien, Christus zal als Koning regeeren, de Tabernakel van God zal bij de menschen zijn en alle dingen boven, beneden en rondom zullen den Allerhoogste prijzen, aan Wien voor eeuwig en altoos de heerlijkheid en heerschappij is.

* * *

Een Evangelie van persoonlijk initiatief

(Vervolg van blz. 241)

vidu. Hij erkende het vruchteloze in den droom van hen, die hoopten, met onvolmaakte personen een volmaakten toestand te bereiken. De ideale sociale toestand, welken Hij als het Koninkrijk van God beschrijft, is een gemeenschap, waarin alle menschen zijn vereenigd en door een gebiedende liefde voor God en voor hun medemenschen worden geleid.”

De huidige situatie en bittere strijd dreigen de grondbeginselen van de

christelijke verwantschap te ondermijnen. Vrijheid, vrijheid van spreken, zelfbestuur, geloof in God en in het bijzonder geloof in de doeltreffendheid van het Evangelie van Jezus Christus blikken een bombardement vanuit de gelederen van twijfel in het gelaat, zooals de wereld zelden nog heeft gezien.

Te vele menschen deinzen terug voor den naderenden aanval en riepen vergeefs uit: „Wat kunnen wij doen?”

* * *

ELK JAAR, dat ik leef, kom ik meer tot de overtuiging, dat het de verwoesting van het leven ligt in de liefde, welke wij anderen niet hebben toegedragen, aan de krachten, welke wij ongebruikt lieten, de zelfzuchtige voorzichtigheid, welke niet riskeert, en welke door het schuwen van pijn eveneens het geluk verbeurt.

Mary Cholmondeley.

Honderd jaar Tiende

(Vervolg van blz. 243)

openbaringen is, dat zij niet ten volle begrepen noch gemakkelijk door de leden der Kerk aanvaard wordt, zooals het behoorde te worden gedaan. Over het algemeen namen de leiders en velen der leden ze aan, doch velen ontbrak het geloof, om hiervoor hun notitieboek te voorschijn te halen.

Te midden der zorgen om zich in het westen te vestigen, vervolging door regeeringsautoriteiten, waarmede gepaard ging het verbeurdverklaren van Kerkelijk bezit dat door de regeering werd overgenomen en den tegenstand van vele niet-Mormonen, werd dit gebod door vele leden niet waargenomen, hoewel de Kerkautoriteiten voortdurend het betalen van tienden predikten. De moeilijkheden stapelden zich zóó op, dat de Kerkleiders zich diep in de schulden zagen. Het crediet der Kerk nam een einde.

Dit was de toestand, toen Lorenzo Snow president der Kerk werd. Vroeg in zijn bediening nam hij den financiële toestand der Kerk zeer ernstig in overweging. Temidden van zijn overpeinzing aangaande den ernstigen toestand der Kerk, werd hij er toe gedreven, een groep Kerkleiders te organiseren en naar St. George te gaan. Toen hem naar de reden van deze ongewone handeling werd gevraagd, antwoordde hij, dat hij niet wist waarom, doch de reis zou worden ondernomen.

Toen men in St. George aankwam, kwam tijdens de conferentievergaderingen de geest van profetie over den eerbiedwaardigen president, toen vijf en tachtig jaar oud. Hij zeide den menschen, dat veel van de moeilijkheden, waarin zij zich bevonden, was te wijten aan het feit, dat zij den Heere hadden vergeten. Hij beloofde hun, dat indien zij eerlijk hun tiende zouden betalen, de droogte, die hen in zooveel ellende en moeilijkheden had gebracht, zou verdwijnen en zij zouden voorspoedig worden.

Het doel van het bezoek was toen duidelijk. De menschen namen den raad ter harte. Toen het gezelschap naar het noorden, Salt Lake City, vertrok, werden onderweg speciale

vergaderingen gehouden en de nieuwe boodschap aangaande de tiende bekend gemaakt. Bij aankomst werd in den Salt Lake Tempel een plechtige bijeenkomst gehouden. Leiders van alle deelen der Kerk waren er tegenwoordig. Vanuit die vergadering werd de boodschap verder gedragen. Ze drong door tot ieder deel der Kerk.

De toestanden veranderden. Binnen enkele jaren waren de schulden der Kerk betaald en haar crediet was weder gehandhaafd. De Kerk ging vlugger dan ooit te voren vooruit en de voorspoed der menschen overtrof hun stoutste verwachtingen.

Wat er met de Kerk gebeurde — haar verlossing uit financiële gevangenschap — gebeurde eveneens den leden der Kerk, die den raad der leiders hadden opgevolgd. Het St. George-land ontving zijn regen, zooals beloofd en over de geheele Kerk werden „de vensteren des hemels” geopend en de menschen gezegend.

Nog vaker werd de belofte van den Heere om hen, die Zijn wet gehoorzamen, te zegenen, beproefd. Getuigenissen van practisch alle zendingen en stakes der Kerk wijzen er op, dat tijdens de crisis in den regel de tiendebetalers de laatste waren, die hun arbeid kwijtraakten en velen bleven voortdurend aan het werk. Bisschoppen brachten verslag uit, dat zeer weinig tiendebetalers van de regeering werk of ondersteuning behoeften te verlangen en dan nog tengevolge der ongewone omstandigheden.

De Heere heeft Zijn volk gezegend volgens Zijn beloften en zal dit blijven doen. Ongelukkigerwijze zijn er velen, die deze zegeningen behoeven en verlangen en nog niet bereid zijn, het gebod te gehoorzamen en zoodoende zichzelf voor de zegeningen uitschakelen. En zoo zal tijdens het eeuwjaar der tiende in de Kerk een poging worden aangewend om deze boodschap tot ieder lid der Kerk te doen doordringen, opdat zij de wet mogen waarnemen en daardoor zichzelf en de Kerk zullen gezegend zien.

WAT KERKLEIDERS OVER DE TIENDE ZEGGEN

Profeet Joseph Smith.

Zoals in de Kerkgeschiedenis opgeteekend, maakten de profeet en zijn metgezel, Oliver Cowdery, het volgende verbond met den Heere:

„Als de Heere onze zaken wil voorspoedig doen zijn en voor ons den weg openen, dat wij middelen mogen hebben om onze schulden te betalen, opdat wij voor de wereld noch voor Zijn volk moeilijkheden of een slechten naam zullen verkrijgen, zullen wij van alles dat Hij ons zal geven, een tiende afstaan voor de armen van Zijn Kerk of zooals Hij ons zal bevelen en wij zullen getrouw zijn over hetgeen Hij aan onze zorg heeft toevertrouwd, opdat wij veel mogen verkrijgen; en opdat onze kinderen na ons dit heilige verbond indachtig zullen zijn en onze kinderen en onze kindskinderen hieromtrent mogen weten, hebben wij onze namen eigenhandig geschreven.”

President Brigham Young.

Een ding wordt er van de handen van dit volk vereischt en om dit te begrijpen, is het niet noodzakelijk, dat ieder jaar hieromtrent een openbaring wordt gegeven, dat is het betalen van tiende. Ik veronderstel geen oogenblik, dat er een persoon in deze Kerk is, die onbekend is met de plicht van het tiendebetalen noch is het noodzakelijk, dat ieder jaar te openbaren. Er is een wet — „betaal een tiende”.

President John Taylor.

„Het is mijn verlangen te mogen zien, dat het volk deze tiendewet naleeft, omdat het een eenvoudig en direct gebod tot ons is. Het goud en het zilver zijn van Hem en eveneens het vee op duizenden heuvelen; en aan Hem behoort de macht dit alles te gebieden. En wat wij aan werelds goed bezitten, wordt ons gegeven om er verstandig gebruik van te maken, omdat wij het niet mede kunnen nemen, indien wij naar de andere zijde worden geroepen”.

President Joseph F. Smith.

„Door dit beginsel (tiende) wordt de getrouwheid van het volk dezer Kerk op de proef gesteld. Door dit beginsel zal bekend worden, wie er voor het koninkrijk van God is en wie er tegen. Door dit beginsel wordt getoond, wier hart op den wil van God en het onderhouden van Zijn geboden gezet is, om daardoor het land Zion tot Hem te Heiligen en wie tegen dit beginsel zijn en zichzelf van de zegeningen van Zion hebben aigesneden”.

President Heber J. Grant.

„Voorspoed is hun deel, die de tiendewet naleven; en wanneer ik zeg voorspoed, dan denk ik dit niet alleen in de termen van geld, ofschoon als regel de Heiligen der laatste dagen, die de beste tiendebetalers zijn, financieel ook het voorspoedigst zijn; doch wat ik waren voorspoed noem is een van alle dingen van zeer groote waarde voor alle mannen en vrouwen, n.l. het toenemen in de kennis omtrent God, en in een getuigenis en in de kracht om het Evangelie te leven alsmede onze families te inspireeren hetzelfde te doen”.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Verplaatsingen

Op 15 Juni j.l. werden de volgende zendingen verplaatst: Ouderlingen B. Finlinsen en J. H. Grimshaw, J. DeLong en G. Greenhalgh, die allen in Groningen hebben gearbeid, werden naar Assen verplaatst, ten einde aldaar zendingsarbeid aan te vangen. Ouderlingen G. B. Swapp en T. Blackburn, die in Amersfoort hebben gearbeid, werden naar Amsterdam verplaatst. Oud. J. M. Limburg werd van Apeldoorn naar Leeuwarden verplaatst, om eveneens aldaar als gemeentepresident te arbeiden, terwijl Oud. L. Argyle van Leeuwarden naar Schiedam werd geroepen, ten einde aldaar de gemeente te leiden. Oud. C. B. Beckstrom verliet Schiedam en vertrok naar Apeldoorn, om daar als gemeentepresident te ar-

beiden. Oud. M. de Waal werd van Utrecht naar Amsterdam verplaatst, terwijl Oud. B. H. Hilton van Houtigehage naar Utrecht werd geroepen. Oud. W. H. Koew werd van Schiedam naar Rotterdam-Zuid verplaatst en Oud. H. W. Hoopes van Rotterdam-Zuid naar Schiedam.

Benoemingen

Als medewerksters in het Z.H.V.-Hoofdbestuur zijn aangewezen de zuster-zendingen Elisabeth en Syzina Oosterhuis.

Delftsch gemeentebestuur aangesteld

Op 1 Mei j.l. werd broeder R. Schippers als gemeentepresident terzijde gezet. Als zijn raadgever koos hij broeder J. M. J. H. Versteegen.

* * *

Ben ik het Priesterschap waardig?

(Vervolg van blz. 245)

hem, die het Priesterschap draagt. Eerstgenoemde verantwoordelijkheid vraagt naar een zekere onkreukbaarheid, de hoogste, welke u kunt geven, de hoogste getrouwheid, de hoogste toewijding, doch deze dingen zullen slechts vaag ons persoonlijk leven aanraken. Doch wanneer u het Priesterschap op u neemt, wanneer gij in een ambt wordt geplaatst, waarbij gij God vertegenwoordigt, dan dient gij alle dingen te bezitten, welke ik heb genoemd, en gij hebt eveneens den plicht en de verantwoording, rechtvaardig te leven, doch nu raakt dit niet alleen in geestelijk opzicht uw eigen leven, doch het leven van iederen Heilige

der laatste dagen, waarmede gij in aanraking komt. En dit is niet alleen van toepassing op de ambtenaren der Kerk; ik herhaal, dat het eveneens toepasselijk is op ieder lid en in het bijzonder op hen, die het Priesterschap dragen.

Moge de Heere u zegenen, mijn broeders en zusters, uw getuigenis opbouwen, uw geloof versterken, u immer in staat stellen zóó te leven, dat gij den toets, waarnaar ik heb verwezen, kunt toepassen, want dan zult gij wandelen op het rechte en nauwe pad, hetwelk Hij heeft aangegeven.

J. Reuben Clark Jr.

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

Op de voorpagina van *De Ster* staat ditmaal afgebeeld „De Zaaier” door George Soper, een van Nelson’s collectie Bijbelplaten, Londen. De leer van persoonlijke verantwoordelijkheid en persoonlijk initiatief is een belangrijk deel der Mormoonsche theologie. „Wat een mensch zaait, dat zal hij maaien”,..... niet slechts tijdens dit aardsch bestaan, doch in de eeuwigheid.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

PRESIDENT J. Reuben Clark, eerste raadgever van President Heber J. Grant, zal deze maand op twee belangrijke internationale bijeenkomsten Amerika vertegenwoordigen. Hij zal aanwezig zijn op de vergaderingen, welke te beginnen Maandag, 20 Juni a.s., te Geneve zullen worden gehouden door het Landen-comité voor Internationale Leeningscontracten. Daarna zal hij naar Parijs gaan, waar hij de conferentie zal bijwonen van de Europeesche Obligatiehouders-Vereeniging, te houden op 27 en 28 Juni a.s.

Op de Parijsche conferentie zal Pres. Clark vertegenwoordiger zijn van den Bescherm-Raad van Buitenlandsche Obligatiehouders, aan welchen Raad hij als voorzitter van het uitvoeringscomité is verbonden.

Na deze conferentie zal de Kerkleider een bezoek aan Londen brengen en op 7 Juli a.s. vanuit Southampton naar de Ver. Staten vertrekken.

OP 24 MEI j.l. zijn te Salt Lake City aangekomen broeder Pieter Vlam met echtgenoot en kinderen. Na 4 jaar in Oost Indië te hebben doorgebracht, bezoekt broeder Vlam thans familie in Salt Lake City en is voornemens, aldaar twee maanden door te brengen, waarna men naar Holland zal terugkeeren.

Tijdens het verblijf in Indië heeft de familie Vlam op kerkelijk gebied ijverig gearbeid en doeltreffenden arbeid verricht. Te Soerabaja werd een gemeente georganiseerd, terwijl regelmatig Avondmaalsvergaderingen en Zondagsschool werden gehouden. Het motto dier familie was: „Wij zijn klein in getal, doch vereenigd, en immer standvastig en trouw“.

Het is met genoegen, dat de tijd

niet meer veraf is, dat wij broeder Vlam met familie in Holland zullen mogen welkom heeten. Dat zijn capaciteiten in deze zending groot nut zullen kunnen afwerpen, daarvan zijn wij overtuigd.

Van harte wordt hun een zeer aangenaam verblijf in Utah toegewenscht en een behouden reis huiswaarts.

DUIZENDEN waren van 14—18 Juni j.l. te Manti tegenwoordig, ten einde getuige te zijn van de viering van het 50-jarig bestaan van den Manti Tempel. Hij werd 20 Mei 1888 ingewijd; de gansche viering was gewijd aan de edele mannen en vrouwen, wier inspiratie, geloof en onzelfzuchtige samenwerking den bouw van dien tempel hebben mogelijk gemaakt. Onder leiding van het Eerste Presidentschap en andere autoriteiten werden speciale diensten gehouden. Voor deze diensten vormde de schaduwrijke heuvelzijde ten oosten van den tempel een natuurlijk amphitheater. Te beginnen op den 14en Juni waren iederen avond duizenden getuige van een speciaal schouwspel „De Harten der Kinderen“, geschreven door Moroni Smith van Richfield, waaraan 40 personen medewerkten alsmede een koor met 100 stemmen. Dit schouwspel werd steeds voorafgegaan door een concert, uitgevoerd door de vereenigde koren van de drie stakes van de Sampete vallei. Zoowel voor het concert als het schouwspel was de toegang steeds vrij.

Deze tempel was de derde en is een van de zeven, waarin door duizenden Heiligen der laatste dagen plaatsvervangend werk wordt gedaan voor hun dooden.

* * *

IK VERWACHT maar eenmaal door deze wereld te gaan. Alle goede dingen, welke ik dus kan doen of elke vriendelijkheid, welke ik mijn medemenschen kan bewijzen, moet ik nu doen. Laat me dat niet uitstellen of veronachtzamen. Ik zal dien weg niet meer gaan.

Steph Crellet.